

Berri faltsuen legea

Teknologia berriek mundua itxuraldatu dute. Orain dela kasik hogeit urte liluraturik geunden eskura genituen informazio iturriak ikusiz, zenbat ikasten ahal genuen bat-batean, zein indar gutxirekin ikasgaien esku-ratzeko eta zenbat informazio iturri independente eta anitzetarako heldulekua genuen. Orain jada bahea jartzen ez dakienari, on eta txarraren bereizten ez dakienari, itolarri sentsazioak gaina har diezaioke.

Kezkatuko gara agian belaunaldi gazteen etorkizunaz, zeinen ezaugarrietarik bat baita sineskorra izatea; bizkitartean egiteko molde egokien ikasteko eta barneratzeko ere gai dira. Hori frogatu zuen duela zenbait aste irakasle batek. Sarean partekatu zuen ikastaldean burutu programaren berri, aipatuz xeheki erabili teknika, materiala, hauek denek eskura jarritz eta azpimarratuz belaunaldi gazteek, laster batean, ikuspegi eta jokamolde kritikoa gara dezaketela datu uholdeari buru egiteko. Tarte luzea eskaini zion *fakenews* (berri faltsuak) delakoak atzemateari, oinarritzko printzipioen bitartez: argazkien, datuen edo artikuluen publikatze data zaintzea, iturria identifikatzea, beste iturri batzuekin kontrastatzea eta batez ere pazientzia ukaitea gertakarien konfirmazioa goaitatzeko. Hots, irakatsi die erranak oro ez sinesten.

Heziketaren hautua egiten dute batzuek eta besteek beste hautu mota batzuk.

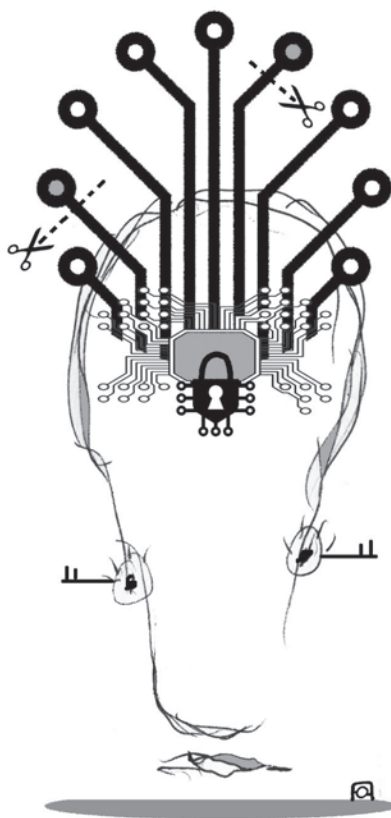
Ondoko asteetan Emmanuel Macronek bultzaturik eztabaidara doa legebiltzarrerara *Berri faltsuen legea* deitua. Memoria ona dugunez, ontsa oroitzen gara presidentzialetarako kanpainaren baitan Macronek berak –eta beste anitzek– “arazoak” ukan zituela #macronleaks gisa ezaguna denarekin besteak beste: hala nola *offshore* zuela dirua, amerikar agentea zela bankuen lobbyen

Bea Salaberri

IRAKASLEA

@beatxo

Antton Olariaga

zerbitzuko eta nik dakit eta zer gehiago. Bistan dena, konspirazioa salatu zuen, errusiarren esku sartzea eta gutarik batzuen erruduntasuna plazerekin zabaldu genuelako zurrumurrua sarean gaindi eta ostiraletako aperitifetan. Ke anitz baina surik ez? Geroztik Eliseo jauregira doazen kazetariak zorrozki hautatuak dira, menekoak ez direnak baztertuak.

Tira, laster konponduko da. Frantziako Legebiltzarrean aipatuko den legeak, Alemanian berriki plantan ezarri “edukien gidatzea” baino anitzez urrunago joanez, ahalbidetuko baitu zabalduko diren informazioen kontrol zorrotza egitea –momentukoz bakarrik hauteskunde garaian, ez dezaten argitaratu eskandaluek eragin emaitzetan–. Onartuko balitz, legeak aurreikusiak ditu internet hornitzaileen eta sare sozialen derrigorrezko kooperazioak, salaketa dispositibo lasterra, atzerriko komunikabideen blokeatzea Estatu “mehatxaturik” balitz, webgune eta kontuak zerratztea. Horretarako epaile bat luke espresuki. Gure libertateen segurtatzeko, omen. Estatuari eskubideen zaintzea galdegiten zaio, orain arte hain gutxi egiten duena. Askatasunak ez du Estatuaren begiradarik behar. Askatasunak behar du heziketa.

Lehendakari ezin hunkituaren figura, kontzientzien eta libertateen kontrola, salaketa, kolaborazio behartua, ez bagenekiki Macronek erregimenean garena, pentsa genezake Petain-ekin gaudela oraino.

Baliteke lege hau gehiago isil baina handiarekin bozka dadin eta hortik goiti, adituen iritziz 1881eko prentsa-ren independentziaren legearen kontra doanak, salbuespenetik iraunkortasunera gutxi falta luke, urgentzia egoeraren antzera.

Uste baino fiteago honaino hel daki-guke *Vichy*ki ontsa bizitzea. ■